

M. M. Cabicar

NÁZEV KNIHY

Podtitul:

*Hele, máš už jenom den na vymyšlení názvu, jinak tito vytisknou s tím, co t
Jako fakt to udělaj, jim je to u prdele! A to se nedá vrátit! Ve všech knihkup
přehledech knih budeš za úplnýho debila! Jo a díky za jahody, byly moc do
TOHLE VŠECHNO SMAŽ!!!*

M. M. Cabicar

KNIHA POVÍDEK

Copyright:

Autor: M. M. Cabicar

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-7512-094-6 (ePub)

978-80-7512-095-3 (mobipocket)

978-80-7512-096-0 (pdf)

DOPSANÝ DENÍK PĚTILETÉHO ANALFABETA

Zprůměrované teploty

Každý ví, že předpověď počasí nikdy neříká, kolik kde bude stupňů. Jde vždy o jakýsi průměr pro danou oblast. Tak třeba když je dneska v ČR podle předpovědi 24 °C, na jihu Moravy je 27 °C a tady na severu Čech 13 °C.

Což znamená, že jak jsme sem včera přijeli a hlásili 21 °C, muselo být někde v republice 153 °C, protože tady bylo -37 °C. Ovšem měl jsem to čekat, když tu mají místo nádraží iglů a výpravčího dělá lední medvěd. Na nádražní ceduli neměli dávat jméno města, ale upřímný název: „Santova vesnička prokletých”.

Svíčková z morčete

Svíčkovou děláme jen na Vánoce, ale Kátina sestra nás s ní přivítala. A byla vynikající! Byla totiž z králíka, na takovou si pamatuji naposledy u rodičů, když je chovali. Při jídle mě trochu zarazil chlup, byl zrzavý. A vypadal jinak než chlupy ze psa, na které jsme zvyklí. Víím, že měli zrzavého jezevčíka, ale ten už je dlouho v psím nebi a nevšiml jsem si, že by tu z něj někdo nosil svetr nebo si ho zamrazili.

„To je z morčete,“ vysvětlila mi švagrová, „na to si hned zvyknete, ty jsou všude.“ Podíval jsem se na morče. Bylo černé. „Vy jste měli zrzavé morče?“ zeptal jsem se konverzačním tónem.

„No jo, měli, ale to už nemáme - Honzíku jez pořádně a nerejpej se v tom!“

Zítřka má být sekaná. Rozhodl jsem se, že před jídlem zkontroluji klec. Říká se, že na zdravém vzduchu vyhládne. Mně tedy ne. Aspoň dokud nedojde svíčková. Nebo morčata.

Dopsaný deník pětiletého analfabeta

Honzík mi ukazoval velkou knihu. Byl to jeho deník. A to byla fascinující věc hned ze tří důvodů:

1. Není moc kluků, kteří si píšou deník, to dělají většinou holky. No schválně, kolik znáte kluků, kteří si píšou deník?
2. Je mu 5 let a neumí psát. A troufám si tvrdit, že pětiletých kluků, kteří neumí psát a přes tento handicap si píšou deník, je ještě méně.
3. Tvrdil, že ho má dopsaný!

No není to neuvěřitelné? Pátrejte ve své hlavě dál: kolik znáte kluků (holky se nepočítají), co si píšou deník (a ti, co umí psát, se také nepočítají) a ještě je mají dopsaný? Vsadil bych se, že by na to stačily prsty jedné ruky i rybám. Slyšel jsem o lidech, kteří svůj deník drásají až do pětadevadesáti a jsou rádi, když ho stihnou dopsat před svou smrtí. Honzík je hotový už teď. Zní to téměř nemožně, být hotový v pěti letech, ale už má volno.

Na jednu stranu se může zdát smutné, že takové dítě již od života nic zajímavého nečeká, ale buďme upřímní: co jste od svých pěti let zažili, aby to stálo za zmínku v deníku? Kromě dne, kdy vám začaly růst chlupy i z uší, že?

Musíme Honzíkovi prostě fandit, aby se mu v životě už nic napínavého nepříhodilo, protože jeho deník je uzavřený a má čas jen na zábavu. Jen takovou zábavu, která nestojí za zapsáním. Na to si musí dávat pozor. Sám jsem ho musel několikrát strhnout a křičet na něj: „Bacha, tohle už je moc dobrodružné! Ještě chvíli a muselo by se to zapsat do deníčku!“ Okamžitě přestal. Asi tak na dvě vteřiny a pak zase pokračoval.

Jsem bohužel vázán strejdovským tajemstvím, takže nesmím prozradit, co v deníku bylo. I kdybych si to pamatoval. Nebo dokázal přečíst zápisky pětiletého analfabeta. Který navíc neumí číst ani psát.

Nakonec musím poznamenat, že když mi dneska asi postě skočil na hlavu ze skříně, velmi pravděpodobně dokončil svůj deník právě včas. Jestli to totiž udělá ještě jednou, zažije něco zajímavého, co bude muset zapsat, ale nebude už k tomu mít ručičky.

2. den

Pořád je zima. Viděl jsem zdejší čerpací stanici. Bylo na ní 12 misek pro psí spřežení. Máme na sobě všechno oblečení, co jsme si přivezli, takže asi 20 vrstev triček a plavek. Prošel kolem nás švagr v šortkách, sedl si na ledovec se zmrzlým mamutem, otevřel pivko a pak se nás zeptal, co tu blbneme v těch kostýmech.

Klub sráčů

Zapomněli jsme v Praze nabrat „papírovou soupravu ke sbírání psích exkrementů“, říkám jí zkráceně „sráčky“. Takže musím vystačit s pytlíky, které máme, jinak budu muset sbírat těmi igelitovými, a to je příliš intimní kontakt s Dennisovými střevy.

Honzík prohlásil, že půjde s námi. A šel. Zabočili jsme do první uličky, Dennis se pustil do díla, Honzík ho chvíli sledoval a pak prohlásil, že se mu taky chce. Zděsil jsem se a křikl, ať kouká sevřít půlky, protože pro něj už nemám sráčky.

To jsem zase dostal dvojku! U toho starého psího dědka se musíte modlit, aby z něj hovno vyšlo, a u toho prcka se musíte modlit, aby to hovno udržel. Budiž mi Nejvyšší Svěrač milostiv! Ještě s sebou Viki, která nic ani nehlásí, ta rovnou trousí po cestě, a budu muset někde najmout hovnocuc.

Critical Days

Právě jsem se vrátil z koupelny, kde jsem učinil pozoruhodný objev. Člověk se stále učí a poznává nové, neuvěřitelné věci. Díky tomu, že vlastním manželku, což je shodou okolností osoba ženského pohlaví - a já jsem moc rád, že to tak na mě vyšlo - jsem více vzdělán o ženských věcech, o kterých jsem předtím neměl ani tušení.

Třeba že existuje speciální mýdlo pro ženy na intimní hygienu. Nyní jsem učinil další obrovitý krok v poznání říše ženských serepetiček: pánové, nebudete tomu věřit, ale ono existuje i mýdlo na „kritické dny“. „Lotion hygiène intime spécial menstruations“ - pokud to chcete francouzsky. Český jsem to nenašel, ale možná jen proto, že jsem se toho bál dotknout.

Hele, vážně nejsem takový srab, náhodou jsem to i vyzkoušel. Na jednom místě na holeni, nevím proč, ale pořád si ho o něco rozbívám. Vzal jsem na prst, co zbylo na ústí pumpičky a namydlil se s tím. Nic zvláštního to nedělá, pokud byste také čekali nějaké speciální efekty. Pro jistotu jsem si zaškrtl v diáři den, přesně za měsíc, kdy by to zase mělo začít krvácet. Jsem zvědav, jestli to do té doby vydrží. To by bylo úžasné mýdlo!

Ale možná bych se s ním měl pozítří namydlit úplně celý, podle horoskopu to má být můj kritický den.

Škola bojových umění prd'ousů

Malá se zase počůrala dřív, než si stačila sednout na nočník. Kát'a mi přinesla pár kousků toho mrňavého oblečení, abych ho přepral. Pokud si, pánové, myslíte, že to nic není, tak upozorňuji, že prd'ousy umí Aikido. Což jsem pochopil až v okamžiku, kdy jsem ten uzlíček prádla v koupelně rozbil a šlehlo to se mnou přes celou koupelnu.

O dva dny později:

Malá se zase počůrala. Tentokrát jsem si do koupelny vzal Honzíkovu gumovou baseballovou pátku. Ale ponožtičky mi stejně nakopaly. Kdo mohl tušit, že umí taekwondo?

Zaspidermanováno

S čím má můj synovec pyžamo? Hezky hlasitě zakřičte:

„Se Spidermanem!“ Ale no tak, jde to lépe, ne? Dejte do toho víc elánu.

S čím má župan?

„Se Spidermanem!“ No, to je ono! Vykřičte to všichni z plných plic!

S čím má talířek?

„SE SPIDERMANEM!“ Bezva!

S čím má čepici?

„SE SPIDERMANEM!!“

S čím má hrníček?

„SE SPIDERMANEM!!!“ To je ono!

Takže jaký je jeho nejoblíbenější superhrdina?

... Frodo Pytlík.

3. den

Zase zima jak v Rusku. Slunce jsem zahlédl jen jednou. Prošlo rychle přes náměstí, mělo na hlavě kulicha a na každém paprsku palčáky. Zpod šály se jen ozývalo: „Ty vole, který debil tu nechal tuhle dobu ledovou?!“

Třetí oko

Krmím Viki, jenže ona chce jen bavorský vdoleček z mého talíře a ne rohlík se sýrem, co má před sebou. Povedla se mi pěkná kulišárna: když se nedívala, vzal jsem kus pokrájeného rohlíku z jejího talíře, schoval za vdoleček, pak ho nabral na lžičku a dal jí ho, jako by to byl vdoleček a ne rohlík. Zbaštila to! A ani se nebránila. Už na jejím talířku zbývala jen namazaná špička rohlíku, ale ona se tentokrát neotočila. Usmála se, vzala ho a sama ho strčila za vdoleček. A pak na mě mrkla.

Jedním okem, co má vzadu na hlavě.

Výstupní kontrola

Oholil jsem se a Honzík mě zkontroloval, jestli mi někde nezůstal trs vousů. Normálně mě kontroluje manželka, ale nenašel jsem ji, tak musel stačit on. Bylo to v pořádku. Pak mi začal sahat i na nos a na uši, což se mi zdálo divné. Pak jsem si vzpomněl, že sem jezdí i tchyně. A zjevně se tu depiluje po úplňku.